

Sygn. Akt XVII AmE 349/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem zainteresowanych: (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.**, (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.**

o ustalenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej było nieuzasadnione

na skutek odwołania J. J. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 czerwca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od J. J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądza od J. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. zasądza od J. J. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt. XVII AmE 349/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 czerwca 2018 r., znak: (...) na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 6b ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685 i 771) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po rozpatrzeniu wniosku Pani J. J. dotyczącego sporu w zakresie ustalenia, czy wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do punktu poboru zlokalizowanego w miejscowości K. (...) Ś., dokonane przez (...) S.A. z siedzibą w G. na żądania sprzedawcy energii (...) S.A. z siedzibą w G. w dniu 15 listopada 2017 r. oraz w dniu 6 grudnia 2017 r. było nieuzasadnione postanowił orzec, iż wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej w dniu 15 listopada 2017 r. oraz w dniu 6 grudnia 2017 r. do powyższego punktu poboru było uzasadnione. /k. 3-9/

Od wyżej wymienionej decyzji, powódka J. J. złożyła odwołanie. Zaskarżyła decyzję w całości, zarzucając jej:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące wadliwym przyjęciem, iż w sprawie spełnione zostały przesłanki do tego, by przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, tj. (...) S.A. mogło wstrzymać dostarczanie energii do punktu poboru zlokalizowanego w miejscowości K. dz. (...), (...) Ś. z powodu zwłoki odbiorcy z zapłatą za świadczone usługi co najmniej przez 30 dni po terminie płatności, pomimo braku wcześniejszego wezwania, podczas gdy powódka nie pozostawała w zwłoce, a jednocześnie nie spełniono procedur wymaganych przepisami prawa;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 476 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym przyjęciem, iż odbiorca pozostawał w zwłoce, która uprawniała przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, tj. (...) S.A. do wstrzymania dostarczania energii do punktu poboru, podczas gdy zachowanie odbiorcy nie było zwłoką w rozumieniu art. 476 k.c., bowiem opóźnienie w spełnieniu świadczenia było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosił, gdyż zaległa zapłata była należnością sporną co do której zgłoszono reklamację w ustawowym terminie, której (...) S.A. nie rozpoznała w ustawowym terminie, a co należy przez to rozumieć ją uznała za zasadną;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i wydanie decyzji pomimo nierozpatrzenia całego materiału dowodowego i nieuwzględnienie całokształtu okoliczności faktycznych sprawy, w szczególności tego, iż odbiorca energii pozostawał w błędnym przekonaniu, że jest odbiorcą paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym w rozumieniu art. 3 ust. 13 b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, który to błąd doprowadził go do przekonania, że złożona przez niego reklamacja jest przeszkodą do wstrzymania dostarczania paliw gazowych i energii, a także że nierozpatrzenie reklamacji w terminie oznacza jej uwzględnienie, który to błąd został wywołany przez przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii poprzez stosowanie procedury poprzedzającej wstrzymanie dostarczania paliw gazowych i energii zastrzeżonej dla odbiorców paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym a także wskazywanie podstaw prawnych działań przedsiębiorstwa przewidzianych dla odbiorców paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym.

Wskazując na powyższe, wniosła o:

I. zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez orzeczenie, iż wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej w dniu 15 listopada 2017 r. oraz w dniu 6 grudnia 2017 r. do punktu poboru zlokalizowanego w miejscowości K. Dz. (...), (...) Ś. było nieuzasadnione;

II. zasądzenie od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powódki J. J. zwrotu kosztów postępowania, według norm przepisanych.

W treści odwołania, strona powodowa wskazała, że przedmiotowa decyzja została wydana w sposób sprzeczny w przepisami prawa, ponieważ organ nie wziął pod uwagę nieprawidłowego działania przedsiębiorstwa energetycznego, które dwukrotnie wstrzymało dostawę energii elektrycznej. Powódka kwestionowała wysokość naliczonych opłat, dlatego zwlekała z uiszczeniem należności za energię, ponadto, faktura została wystawiona w sposób wadliwy. Podała, że zgłosiła reklamację faktury VAT z dnia 23 lipca 2017 roku, nr (...) zawierającej rozliczenie od 30 września 2016 r. do 11 lipca 2017 r., określającą należność w kwocie 7.854,32 złotych z terminem płatności do 7 sierpnia 2017 r. Podała, że przedmiotowa faktura zawierała rozliczenie znacznie przekraczające umowny okres rozliczeniowy. Powódka nie otrzymała pisemnego stanowiska, dlatego przyjęła, że niniejsza reklamacja została uwzględniona w trybie art. 6 c ust. 2 – Prawa energetycznego. Wskazała jednocześnie, że składała reklamację w odpowiedzi na doręczane wezwania do zapłaty. Powódka podniosła również, że niedopuszczalne było wstrzymanie dostaw energii, ponieważ należność

była sporna. Zdaniem powódki, wstrzymanie dostaw energii w dniach 15 listopada 2017 r. do 21 listopada 2017 r. oraz 6 grudnia 2017 r. do 7 grudnia 2017 r. miało na celu wymuszenie wpłaty należności. Powódka kwestionowała wezwania do zapłaty, wskazując na okoliczność braku upływu 14 dniowego terminu na uregulowanie należności, pomiędzy wezwaniem z dnia 7 listopada 2017 r., a wstrzymaniem dostaw energii 15 listopada 2017 r. Dodała, że przed wstrzymaniem dostaw energii 6 grudnia 2017 r. nie została pisemnie poinformowana. Podkreśliła, że spór pomiędzy odbiorcą, a przedsiębiorstwem dotyczył wysokości zaległości, w konsekwencji nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii. /k. 10 – 18/

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany stwierdził brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, stojąc na stanowisku, że wstrzymanie dostaw energii było uzasadnione. Podkreślił, że umowa została zawarta na potrzeby zasilania placu budowy, nie, jak wskazuje powódka - na potrzeby gospodarstwa domowego. Powódka wystąpiła z wnioskiem o zmianę grupy taryfowej z C11 na G11 w dniu 15 stycznia 2018 r., dlatego dostawa energii elektrycznej do obiektu położonego w miejscowości K. przy ul. (...) jest realizowana od dnia 15 stycznia 2018 r. Jednocześnie wskazał, że strona powodowa w dniu wstrzymania dostaw energii elektrycznej nie posiadała statusu odbiorcy w gospodarstwie domowym. Zdaniem pozwanego, wysokość należności z tytułu sprzedaży oraz dystrybucji energii elektrycznej została ustalona w prawidłowy sposób. Pozwany nadmienił, że milczące uznanie reklamacji nie miało zastosowania w przedmiotowej sprawie, ponieważ dotyczy wyłącznie reklamacji złożonych w trybie określonym przepisem art. 6c ustawy – Prawo energetyczne. Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów art. 77 § 1 w zw. z art. 80 k.p.a. wskazał, że są niezasadne. /k. 60 - 65/

W odpowiedzi na odwołanie – zainteresowana (...) S.A. z siedzibą w G., wniosła o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na rzecz zainteresowanego kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /k. 69-71/

Zainteresowana (...) S.A. z siedzibą w G. wniosła o oddalenie odwołania przyłączając się do stanowiska strony pozwanej oraz wniosła o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /k.73-74/

Strona powodowa złożyła pismo przygotowawcze, datowane na dzień 6 marca 2018 r. w którym podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. /k. 123-127/

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2015 r. J. J. zawarła z Dostawcą (...) S.A. z siedzibą w G., kompleksową umowę nr (...). Przedmiotem umowy było świadczenie usługi kompleksowej przez Dostawcę do obiektu zlokalizowanego w miejscowości K. dz. (...), (...) Ś.. W taryfie (...) S.A. z siedzibą w G., zatwierdzoną decyzją znak: (...) z dnia 16 grudnia 2014 r. przez Prezesa URE, określone zostały grupy taryfowe, szczegółowe kryteria kwalifikowania odbiorców do tych grup, stawki opłat za świadczone usługi dystrybucji. W tej taryfie określono, że grupa taryfowa C11 obejmuje odbiorców zasilanych z sieci elektroenergetycznych niskiego napięcia o mocy umownej nie większej niż 40 kW i prądzie znamionowym zabezpieczenia przelicznikowego nie większym niż 63 A, z rozliczeniem jednostrefowym za pobraną energię elektryczną. Grupa taryfowa C11 nie dotyczy odbiorców, którzy zużywają energię elektryczną na potrzeby gospodarstwa domowego. /k. 179-180 akt adm., okoliczność bezsporna/

Dostawca (...) S.A. w dniu 23 lipca 2017 r. wystawił fakturę VAT nr (...), zawierającą rozliczenie za kres od 30 września 2016 r. do 11 lipca 2017 r., w której należność wynosiła 7 854,32 zł z terminem płatności przypadającym na dzień 7 sierpnia 2017 r. /k. 11, 12 akt adm./

Odbiorca, pismem z dnia 28 sierpnia 2017 r. skierował do sprzedawcy pismo, w którym wskazał, że 27 lipca 2017 r. dokonał telefonicznego zgłoszenia reklamacji, zatem zgodnie z przepisami prawa reklamacja po 14 dniach została uznana z uwagi na brak odpowiedzi. Jednocześnie wniósł o przesłanie skorygowanej faktury, zgodnej ze zużyciem energii elektrycznej za okres ostatnich dwóch miesięcy. /k. 14 akt adm./

Wezwaniem do zapłaty nr (...) z dnia 29 sierpnia 2017 r. sprzedawca wezwał Odbiorcę do uiszczenia kwoty 7 854,32 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania, w związku z nieuregulowaniem płatności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej/usługi kompleksowej. W treści wezwania Dostawca wskazał podstawę prawną dla działań (...) S.A. dla odbiorców w gospodarstwach domowych oraz konsumentów przypisanych do jednostrefowych grup taryfowych G11 i dwustrefowych grup taryfowych G12 korzystających z energii elektrycznej na potrzeby inne niż gospodarstwa domowe. /k. 16 akt adm./

Pismem datowanym na 9 września 2017 r. Odbiorca skierował do sprzedawcy pismo, w którym wskazał, że wezwanie do zapłaty z dnia 29 sierpnia 2017 r. jest niezasadne. /k. 19 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe pismo, (...) S.A. pismem z dnia 19 września 2017 r. wskazała, że nie zostały stwierdzone nieprawidłowości w rozliczeniu sprzedaży oraz dystrybucji energii elektrycznej na fakturze VAT (...). Wskazano też, że w przypadku trudności z zapłatą całej należności można zwrócić się z wnioskiem o rozłożenie faktury na raty /k. 15 akt adm./

Odnosząc się do powyższego, pismem datowanym na dzień 9 września 2017 r. Odbiorca wskazał, że sprawa nie dotyczyła faktury (...) tylko reklamacji wezwania do zapłaty (...) z dnia 29 sierpnia 2017 r. Dodał, że nie powinno być ono wystawione ponieważ reklamacja w sprawie faktury (...) została wniesiona w dniu 27 lipca 2017 r. Uznał, że brak odpowiedzi ze strony (...) S.A. jest równoznaczny z uznaniem reklamacji. Podkreślił, że pismo, które wpłynęło do sprzedawcy w dniu 11 września 2017 r. dotyczyło reklamacji wezwania do zapłaty wystawionego bezpodstawnie. /k. 22 akt adm./

Pismem z dnia 28 września 2017 r. znak: (...) (...) S.A. poinformowała o anulowaniu wezwania do zapłaty nr (...). /k. 20 akt adm./

W dniu 6 października 2017 r. do (...) S.A. kolejny raz wpłynęło pismo, w którym Odbiorca kwestionował wysokość faktury VAT nr (...). Wobec tego, w dniu 20 października 2017 r. (...) S.A. skierowała do Odbiorcy pismo, w którym wyjaśniła, że w dniu 11 września 2017 r. wpłynęła reklamacja o numerze sygnatury (...), dotycząca faktury (...) oraz w dniu 12 września 2017 r. reklamacja o numerze sygnatury (...), dotycząca wezwania do zapłaty (...) z dnia 28 września 2017 r. w piśmie o sygnaturze (...), natomiast opłata za wystawienie ww. wezwania do zapłaty została anulowana. Dlatego faktura (...) z dnia 23 lipca 2017 r. jest wystawiona w sposób prawidłowy. Poinformowała jednocześnie, że aktualne zadłużenie wynosi 8 686,00 zł. /k. 23 akt adm./

Pismem z dnia 23 października 2017 r. odbiorca kwestionował zasadność faktury VAT nr (...). /k. 26-27 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 14 listopada 2017 r. (...) S.A., wskazała, że odczyty licznika za okres od 2 października 2015 r. do 29 sierpnia 2016 r. były szacowane (9,1 kWh), z tego względu odczyt rzeczywisty z dnia 11 lipca 2017 r. wskazywał tak wysokie zużycie – 7925,1 kWh. Odczytami rzeczywistymi również były odczyty z dnia 24 lipca 2017 r. oraz 12 września 2017 r. Na licznikach odczytano kolejno: 8060,7 kWh i 8626 kWh. Wskazał, że zgodnie z zapisami OWU § 7 pkt 3 jeżeli z przyczyn niezależnych od Sprzedawcy, odczyt układu pomiarowo-rozliczeniowego nie nastąpi w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego, rozliczeniu podlega energia elektryczna dostarczona Odbiorcy do dnia najbliższego odczytu rozliczeniowego. Przewiduje się możliwość rozliczania za świadczoną usługę kompleksową na podstawie wyszacowanego stanu wskazań układu pomiarowo – rozliczeniowego w oparciu o średniodobowe zużycie energii elektrycznej dla tego miejsca dostarczania. Kolejny rzeczywisty odczyt niweluje ewentualne przeszacowanie lub niedoszacowanie jakie mogło nastąpić w przypadku szacunku. Dodał, że w związku z tym, po poprzednich szacowanych odczytach w okresie 30 września 2016 r. do 12 września 2017 r. zużycie

w ww. fakturach było zwiększone. Poinformował o wystawieniu w dniu 2 października 2017 r. zlecenia technicznego na odczyt inkasencki i przekazał do (...) S.A. Dodał, że w przypadku wykrycia nieprawidłowości, wyśle Odbiorcy skorygowaną fakturę. Podkreślił, że w piśmie z dnia 28 września 2017 r. przekazano odbiorcy informację o anulowaniu opłaty za wezwanie do zapłaty, jednak zgodnie z pismem z dnia 20 października 2017 r. – przedmiotową opłatę należy uregulować, gdyż jest zasadna. /k. 142 akt adm./

W piśmie z dnia 19 grudnia 2017 r. (...) S.A. wyjaśniła, że zlecenie na wstrzymanie dostaw energii elektrycznej zostało wystawione w dniu 13 listopada 2017 r., a wstrzymanie nastąpiło w dniu 15 listopada 2017 r. Za podstawę wstrzymania uznano wystawione w dniu 29 sierpnia 2017 r. wezwanie do zapłaty kwoty w wysokości 7 854,31, doręczone Odbiorcy 1 września 2017 r. Ponadto, 20 listopada 2017 r. zostało wystawione zlecenie na wznowienie dostaw energii, wznowione w dniu 21 listopada 2017 r., po zgłoszeniu telefonicznym odbiorcy. Następne zlecenie wstrzymania dostaw energii elektrycznej zostało wystawione 4 grudnia 2017 r., natomiast wstrzymane – 6 grudnia 2017 r. Wezwanie do zapłaty wystawione w dniu 7 listopada 2017 r., odebrane w placówce pocztowej 20 listopada 2017 r., na kwotę 8 686,00 zł, stanowiło podstawę do wstrzymania dostaw energii elektrycznej. W dniu 6 grudnia 2017 r. zostało wystawione zlecenie na wznowienie dostaw energii elektrycznej, wznowienie nastąpiło 7 grudnia 2017 r. Podkreślił, że zadłużenie wynosi 9 709,89 zł, ponadto, Odbiorca nie złożył wniosku o rozłożenie zadłużenia na raty. Nadmieniał również, że podczas konsultacji telefonicznej, Odbiorca został poinformowany z czego wynika wyższa wartość faktury, konsultant podał składowe wystawionej faktury i wystawił zlecenie na odczyt licznika. /k. 95-96 akt adm./

(...) S.A. skierował do Odbiorcy wezwanie do zapłaty Nr (...) z dnia 7 listopada 2017 r., na kwotę 8 686,00 zł. z tytułu należności za dostarczoną energię elektryczną i usługi dystrybucji. /k. 56 akt adm./

Pismem z dnia 21 listopada 2017 r. do (...) S.A. Odbiorca skierował reklamację na powyższe wezwanie do zapłaty, wskazując, że dodatkowo naliczone koszty, tj. „(...) – odsetki oraz (...) – opłata za wezwanie do zapłaty”, są niezasadne. Z uwagi na brak odpowiedzi w terminie 14 dni na złożone reklamacje, Odbiorca uznał, iż zostały uwzględnione. W ocenie odbiorcy, działanie (...) S.A. stanowiło próbę wyłudzenia pieniędzy. /k. 58-59 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe pismo, (...) S.A. skierował pismo z dnia 7 grudnia 2017 r., w którym wskazał treść art. 31d ustawy Prawo energetyczne, w oparciu o treść niniejszego przepisu, oświadczył, że spółka udzieli stosownych wyjaśnień po otrzymaniu pisma od koordynatora do spraw negocjacji, odnoszącego się do korespondencji odbiorcy. Jednocześnie wskazał, że do dnia udzielenia odpowiedzi, wstrzymano działania windykacyjne. /k. 101 akt adm./

Wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do punktu poboru w miejscowości K. dz. nr (...), nastąpiło: w dniu 15 listopada 2017 r. i 6 grudnia 2017 r. /k. 159, 161 akt adm./

Wznowienie dostaw energii elektrycznej do wyżej wskazanego punktu nastąpiło w dniu 21 listopada 2017 r. (po wstrzymaniu 15 listopada 2017 r.) i 7 grudnia 2017 r. (po wstrzymaniu 6 grudnia 2017 r.) /k. 160, 162 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powyższe dowody, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6b ust. 1. – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii może wstrzymać, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie paliw lub energii lub odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Zgodnie z ust. 2. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z

zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. W ust.3 powołanego przepisu wskazano zaś, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia.

W myśl art. 6c ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, w przypadku, gdy odbiorca paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym złoży do przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w art. 6b ust. 3 reklamację dotyczącą dostarczania paliw gazowych lub energii, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wstrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 6b ust. 3, dostarczania paliw gazowych lub energii nie wstrzymuje się do czasu rozpatrzenia reklamacji.

Z treści powołanych wyżej przepisów tj. art. 6b ust. 3 oraz art. 6 c ustawy – Prawo energetyczne wynika wprost, iż wskazane regulację dotyczą odbiorcy, któremu przysługuje status odbiorcy w gospodarstwie domowym. Niewątpliwie zaś, ustaleniu statusu który przysługiwał odbiorcy, czyli powódce, w czasie kwestionowanych wstrzymań dostarczania energii elektrycznej służy umowa, która wówczas wiązała powódkę i sprzedawcę.

W czasie wstrzymań dostarczania energii dokonanych w dniach 15 listopada 2017 roku oraz w dniu 6 grudnia 2017 roku, powódkę oraz zainteresowanego (...) S.A. z siedzibą w G. łączyła umowa kompleksowa Nr (...) zawarta w dniu 23 września 2015 r. Z treści tej umowy wynika, iż w powyższym okresie świadczone na rzecz powódki dostarczanie energii elektrycznej do przedmiotowego obiektu. W treści niniejszej umowy, strony określiły, że usługa będzie dokonana na potrzeby placu budowy, natomiast rozliczenia będą realizowane dla grupy taryfowej o symbolu C11. W związku z powyższym, nie jest możliwe uznanie, że strona powodowa znajdowała się w kręgu odbiorców energii elektrycznej na potrzeby gospodarstwa domowego, gdyż w treści umowy wskazano wprost, że świadczenie kompleksowych usług dotyczy placu budowy. Powyższe zaś nastąpiło zgodnie z wnioskiem powódki o zawarcie umowy kompleksowej, w treści którego powódka wnioskowała o grupę taryfową C11 (k. 181 akt adm.).

Powódka wskazywała w treści odwołania, że „przedsiębiorstwo odłączyło dostawę energii elektrycznej do budynku mieszkalnego (który miał już stosowne odbiory pozwalające na jego użytkowanie, a zamieszkiwany był przez kilkuletnie dziecko z rodzicami, w tym kobietę w ciąży w okresie jesienno-zimowym kiedy temperatury na zewnątrz spadały do 0°C)”. Podkreślić należy, że wbrew powyższym twierdzeniom, dopiero w dniu 28 grudnia 2017 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru B. w K. wydał na wniosek powódki zaświadczenie o przyjęciu zawiadomienia z dnia 19 grudnia 2017 roku o zakończeniu budowy budynku mieszkalnego jednorodzinne (k. 188-189 akt adm.), zaś w dniu 15 stycznia 2018 roku powódka wystąpiła z wnioskiem o zmianę grupy taryfowej z C11 na G11 (k. 190 akt adm.). W tym samym dniu strony zawarły umowę na usługi kompleksowe w zakresie sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej do obiektu położonego w miejscowości K., ul. (...), na użytek odbiorcy, w celu jej zużycia na potrzeby gospodarstwa domowego. Z treści powyższych dokumentów wynika, że powódka posiadała wiedzę, że w czasie dokonywanych wstrzymań energii nadal był zakwalifikowana do grupy taryfowej C11 (na jej wniosek), zaś zyskała status odbiorcy w gospodarstwie domowym, dopiero od daty zawarcia kolejnej umowy, tj. w dniu 15 stycznia 2018 roku. W konsekwencji, skoro powódka nie była odbiorcą energii elektrycznej na potrzeby gospodarstwa domowego, przedsiębiorstwo energetyczne nie miało obowiązku informowania pisemnie odbiorcy o zamiarze wstrzymania dostaw energii elektrycznej w przypadku braku zapłaty należności i wyznaczenia mu 14-dniowego terminu do jej dokonania. W związku z tym należy przyjąć, że przepis art. 6b ust. 3 oraz 6c ustawy -Prawo energetyczne również nie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie.

W konsekwencji, zasadnie przyjął pozwany, iż zgodnie z treścią art. 6b ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, zainteresowanemu – (...) S.A. przysługiwało prawo do żądania wstrzymania dostarczania energii elektrycznej przez zainteresowanego – (...) S.A. do obiektu powódki. Wskazać tu należy, iż niezasadny był zarzut powódki, iż po jej stronie nie została spełniona przesłanka w postaci zwleknięcia z zapłatą za pobraną energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności. Termin płatności faktury z dnia 23 lipca 2017 roku na kwotę 7.854,32 zł określony

wskazany został na dzień 7 sierpnia 2017 roku, zaś termin płatności faktury z dnia 18 września 2017 roku na kwotę 831,68 zł został wskazany na dzień 28 września 2017 roku. Z tych względów w dacie przedmiotowych wstrzymań dostarczania energii powódka zwlekała z zapłatą każdej z należności przez okres powyżej 30 dni. Zauważyć przy tym należy, że powódka nie kwestionowała faktu pobrania energii w ilości objętej fakturą z dnia 23 lipca 2017 roku. Nie podnosiła również, że odczyt licznika jest nieprawidłowy. Powódka podnosiła jedynie, że faktura wystawiona w lipcu zawierała rozliczenie znacznie przekraczające umowny okres rozliczeniowy. Wskazać tu jednak należy, iż powódka została poinformowana pismem z dnia 19 września 2017 roku (k. 141 akt adm.), a następnie pismem z dnia 14 listopada 2017 roku, że w dniu 11 lipca 2017 roku dokonano odczytu układu pomiarowo- rozliczeniowego rzeczywistego zużycia energii za wskazany okres, w odróżnieniu od wcześniejszych rozliczeń wystawianych na podstawie wyszacowanego stanu. Warta uwagi jest okoliczność, iż w treści wspomnianego pisma z dnia 19 września 2017 roku powódka została poinformowana o możliwości rozłożenia wskazanej należności na raty. W razie zaś złożenia takiego wniosku i jego uwzględnienia, powódce zostałyby wyznaczone nowe terminy płatności. Powyższe uniemożliwiłoby zastosowanie względem powódki wstrzymania dostarczania energii, gdyż w przypadku terminowego regulowania należności w ratach, tj. wskazanych kwotach i terminach, powódka nie pozostawałaby w zwłoce, o której mowa w treści art. 6b ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne. Skoro jednak powódka nie wystąpiła z wnioskiem o rozłożenia należności na raty, powódka odpowiada za ten stan rzeczy. Zgodnie z treścią art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z powyższego wynika, że dłużnika obciąża domniemanie prawne, iż przekroczenie umownego terminu spełnienia świadczenia następuje z winy dłużnika. W związku z tym wierzyciel nie musi udowadniać, że niedotrzymanie terminu spełnienia świadczenia jest spowodowane okolicznościami, za które dłużnik odpowiada. Ma natomiast wykazać, że termin wykonania zobowiązania bezskutecznie minął. W niniejszej sprawie, mając na względzie powołane wyżej fakty, bezsprzecznie termin spełnienia wskazanych świadczeń minął, zaś powódka nie obaliła domniemania, zgodnie z którym przekroczenie umownego terminu spełnienia świadczenia nastąpiło z jej winy.

Powódka podniosła również, że pouczenia umieszczone w wezwaniu do zapłaty były kierowane do odbiorców zakwalifikowanych do grupy taryfowej G11. Słusznie zauważył zainteresowany – (...) S.A., że fakt przesłania do obiorcy wezwania do zapłaty zawierającego komplet pouczeń przewidzianych również dla obiorców grupy taryfowej G11 „nie czyni z powódki odbiorcy pobierającego energię elektryczną na potrzeby gospodarstwa domowego”. Podobnie, podniesiony przez powódkę fakt złożenia reklamacji w trybie art. 6c – Prawo energetyczne, nie wpływa na zakres uprawnień powódki, inny niż przewidział ustawodawca. Jak już wskazano wyżej, zastosowanie procedury przewidzianej w powyższym przepisie dotyczy jedynie odbiorców pobierających energię na potrzeby gospodarstwa domowego, do których powódka w czasie przedmiotowych wstrzymań dostarczania energii nie należała. Wobec tego, twierdzenie powódki, że reklamacja została uwzględniona w sposób „milczący” nie mogło odnieść w niniejszym postępowaniu oczekiwanego przez powódkę rezultatu.

Zdaniem Sądu nietrafny był zarzut powódki, dotyczący naruszenia przepisów postępowania tj. art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 80 k.p.a.

W myśl art. 77 § 1 k.p.a. Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Oznacza to, że Prezes URE jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że organ powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Natomiast, zgodnie z art. 80 k.p.a. Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Powódka podniosła natomiast, iż pozwany wydał decyzję „pomimo nierozpatrzenia całego materiału dowodowego i nieuwzględnienia całokształtu okoliczności faktycznych sprawy”.

Sąd nie podzielił powyższego poglądu powódki, ponieważ w przedmiotowej sprawie Prezes URE dokonał kompletnych ustaleń, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia spornej kwestii. W związku z powyższym, Sąd nie podziela stanowiska powódki w przedmiocie braku poparcia stosownymi dowodami przedmiotowej decyzji, gdyż materiał zgromadzony w sprawie został rozpatrzony w całości, a pozwany wydał decyzję w ramach kompetencji przyznanej mu przez

ustawodawcę w treści art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, w oparciu o całość dowodów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym.

Reasumując powyższe rozważania, zdaniem Sądu, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa. Mając to na względzie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 poz. 1800 ze zm.). Na koszty postępowania po stronie pozwanego oraz zainteresowanych złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości po 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska